

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ ΤΣΙΜΤΣΙΛΗ

Όλα
για λίγο
παράδεισο

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όλα για λίγο παράδεισο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Σταματίνα Τσιμτσιλή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Σταματίνα Τσιμτσιλή, 2014
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Irene Lamprakou/Trevillion Images,
Oliko/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2014, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0743-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ ΤΣΙΜΤΣΙΛΗ

Όλα
για λίγο
παράδεισο

*Αυτές οι σελίδες είναι αφιερωμένες στον Θέμη,
που πριν από μερικά χρόνια με πήρε από το χέρι
και μου έδειξε το μονοπάτι της ευτυχίας...*

Το λιμάνι

Καθισμένη στη βεράντα αγνάντευε τον αυγουσιاتیκο ουρανό. Πάντα της άρεσε να κλείνει τα μάτια και να ταξιδεύει στις σκέψεις της. Από τότε που ήταν μικρό κορίτσι, καθώς αυτό αποτελούσε τη μοναδική έξοδο διαφυγής της.

Αν και είχε βρει πλέον το λιμάνι της κι ένιωθε την αγάπη να πλημμυρίζει την καρδιά της, παρόλο που είχε φτάσει τριάντα τεσσάρων χρόνων γαϊδούρα, όπως έλεγε η μητέρα της, έκλεισε τα βλέφαρα και ταξίδεψε πίσω στον χρόνο όπως τότε που ήταν παιδί.

Η μυρωδιά του γιασεμιού που αναδιδόταν από τις ανθισμένες γλάστρες και το φως του φεγγαριού ήταν η μοναδική παρέα της σε αυτή τη νιρβάνα όπου είχε αφεθεί.

«Λήδα, πού είσαι;»

Η γνώριμη φωνή την επανέφερε στην πραγματικότητα. Μπορεί να είχε κλείσει τα μάτια μόλις για μερικά δευτερόλεπτα, όμως της πήρε ώρα ώσπου να συνειδητοποιήσει πού βρισκόταν.

«Εδώ είμαι, μωρό μου, πάνω στη βεράντα. Έλα!» είπαν να μη συνέβαινε τίποτα.

Κάθε φορά που κοίταζε τον Ορέστη, ένιωθε ευλογημέ-

νη. Ήταν ο άντρας που την έκανε να ξαναπιστέψει στον έρωτα, να νιώσει ότι θέλει να κάνει οικογένεια και να μοιραστεί την κάθε στιγμή σαν να ήταν η τελευταία. Στην αγκαλιά του ξεχνούσε όσα τη φόβιζαν και την είχαν πονέσει στο παρελθόν, κι εδώ που τα λέμε, δεν ήταν και λίγα.

Μέχρι να τον γνωρίσει, η ζωή της έμοιαζε με διαδρομή σε τρενάκι του τρόμου. Από την πρώτη στιγμή, όμως, ένωσε με τον Ορέστη ένα αίσθημα ασφάλειας που δεν το άλλαξε με τίποτα πάνω στη Γη.

Αυτός ο άντρας ήταν δικός της. Το ήξερε από την αρχή που διασταυρώθηκαν οι ματιές τους. Ακόμα και όταν της έκανε πρόταση γάμου, ήταν σαν να την περίμενε από την ημέρα που γεννήθηκε. Αυτή η νέα σελίδα στη ζωή της θα την οδηγούσε στη λύτρωση, κι αυτό δεν το χαράμιζε με τίποτα στον κόσμο.

Πώς μπορείς άλλωστε να αμφισβητήσεις τα ολοφάνερα και αυτονόητα;

Πώς μπορείς να προσπεράσεις μια πόρτα που οδηγεί στον παράδεισο όταν για χρόνια ολόκληρα είσαι εγκλωβισμένος στην κόλαση;

«Μωρό μου, σε φώναζα τόση ώρα. Δεν άκουγες;»

«Όχι», είπε με μια ελαφριά αίσθηση ενοχής.

Δεν ήθελε κανείς να ξέρει για τα ταξίδια του μυαλού της. Ήταν κάτι τόσο συναρπαστικό αλλά και συνάμα τόσο δικό της. Μια φορά μόνο μίλησε για αυτά και της φάνηκε Γολγοθάς.

Έβλεπε μια ψυχολόγο για μερικά χρόνια. Η φαινομενικά τόσο δυνατή και δυναμική Λήδα που όλοι θαύμαζαν τελικά έκρυβε πολλές ανασφάλειες. Όταν την πλήγωσε ο

πρώτος της έρωτας και οι επιλογές της έγιναν σπόρος μεγάλης δυστυχίας, ένωσε σαν αδύναμο κλαράκι στη δίνη του ανέμου. Έπεσε σε κατάθλιψη για μήνες, σαν να μην ήθελε να αποδεχτεί την απόρριψη αλλά και τον πόνο που προκάλεσε.

Έπειτα από αρκετά μαρτυρικά μερόνυχτα και αφού μετά βίας έφτασε να ζυγίζει σαράντα δύο κιλά, αποφάσισε ότι έπρεπε να κάνει κάτι γι' αυτό. Η μητέρα της, που δεν άντεχε να τη βλέπει να βασανίζεται, της είχε μιλήσει δήθεν τυχαία για μια φοβερή ψυχολόγο-ψυχοθεραπεύτρια. Εκείνη, χωρίς να το πολυσκεφτεί και φυσικά χωρίς να το πει σε κανέναν, πήρε τη μεγάλη απόφαση να επισκεφθεί την κυρία Προκοπίου.

Στην αρχή δεν αισθανόταν άνετα και δεν μπορούσε να της ανοιχτεί. Παρόλο που η εφηβική ανεκπλήρωτη επιθυμία της ήταν να σπουδάσει ψυχολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, το ιατρείο της κυρίας Προκοπίου και η όλη διαδικασία της συνεδρίας την τρομοκρατούσαν. Μόλις πήγαινε να καθίσει στον καναπέ και να ανοίξει το στόμα της, ένιωθε σαν να την τρυπούσαν καρφιά και κοβόταν η ανάσα της. Ίσως φοβόταν να ξεδιπλώσει το κουβάρι της ψυχής της στη γυναίκα που είχε απέναντί της, ή μπορεί να είχε επηρεαστεί από την παρωχημένη αντίληψη ότι σε ψυχολόγο πάνε μόνο οι βαριά άρρωστοι. Αυτό το τελευταίο ήταν κάτι που της έλεγε πάντα η μητέρα της για να την πείσει να σπουδάσει κάτι άλλο.

Αν κάτι ήξερε με βεβαιότητα η Λήδα είναι πως η ψυχοθεραπεία ζητά αμείλικτη τιμότητα με τον εαυτό σου κι εκείνη δεν ήταν έτοιμη για ένα μπρα ντε φερ με το σκοτάδι.

Η Προκοπίου όμως, μια συμπαθητική κοκκινομάλλα κυρία γύρω στα πενήντα πέντε, δε θύμιζε σε τίποτα αυτό το απόμακρο και «απαγορευμένο» που στην αρχή νόμιζε.

Μέρα με τη μέρα την κέρδιζε ολοένα και περισσότερο, και σε μια από τις ατελείωτες συζητήσεις τους, η κουβέντα έφτασε στα ταξίδια της φαντασίας της που ξεκίνησαν όταν ήταν ακόμα παιδί. Με δυσκολία προσπάθησε να απαριθμήσει λεπτομέρειες, όπως ότι αγαπημένος της προορισμός ήταν το χωριό της, η Σπηλιά, εκεί όπου περνούσε με την αδελφή της τα καλοκαίρια, εκεί όπου έζησε ευτυχισμένα παιδικά χρόνια, εκεί όπου γνώρισε τον πρώτο της έρωτα που έμελλε να σημαδέψει όλη της τη ζωή.

Έκλεινε τα μάτια και με βάρκα τη φαντασία της έφτανε μέχρι τη μακρινή Κρήτη και το καταπράσινο χωριό της με τα διάφανα μπλε νερά. Της άρεσε να κάνει βόλτα στην αγαπημένη της παραλία, να νιώθει την υγρή άμμο στα ακροδάχτυλά της και το θαλασσινό νερό να χαϊδεύει το κορμί της. Εκεί μονάχα ένιωθε ελεύθερη.

Η κυρία Προκοπίου, που συνήθως άκουγε σιωπηλή, ένιωσε κάποια στιγμή την ανάγκη να παρέμβει και να ηρεμήσει τη Λήδα, η οποία συνέχιζε διστακτικά την αφήγησή της. Ίσως και να μίλησε επειδή έβλεπε τα μάτια της βουρκωμένα, έτοιμα να ξεσπάσουν σε δάκρυα.

«Μην ανησυχείς, κορίτσι μου», είπε με γαλήνια φωνή που της θύμιζε τη μάνα της. «Αυτός είναι ένας τρόπος διαφυγής από την πραγματικότητα που σε πονάει. Ένα ταξίδι σε ένα μέρος που έχουμε συνδυάσει με χαρούμενες αναμνήσεις. Είναι απελευθερωτικό. Είναι σύνηθες για τους ανθρώπους που δεν έχουν άλλο μέσο να εκτονώσουν τα

έντονα συναισθήματα που τους πνίγουν. Δεν έχεις κάποιο πρόβλημα ή κάποια ψυχική διαταραχή, μην τρομάζεις. Για να σ' το πω πιο απλά, ο μηχανισμός που λειτουργεί στην περίπτωση σου είναι παρόμοιος με αυτόν που κάνει τα μοναχοπαίδια να δημιουργούν φανταστικούς φίλους για να αντιμετωπίσουν τις στιγμές μοναξιάς».

Η εξήγηση της Προκοπίου είχε ανακουφίσει τη Λήδα και την έκανε να αισθάνεται καλύτερα με τον εαυτό της, κυρίως όμως με το χούι της. Ποτέ όμως δεν ξαναμίλησε σε κανέναν για αυτά τα ταξίδια. Ούτε στη μητέρα της, που της είχε παθολογική αδυναμία, ούτε στην αδελφή της τη Μαρίνα, που νόμιζε ότι ήξερε τα πάντα για εκείνη, ούτε καν στον Ορέστη, που ήταν το άλλο της μισό.

Ίσως αν το είχε κάνει, ή αν έπαιρνε πιο γρήγορα στα σοβαρά αυτά που της έλεγε η πάντα γλυκομίλητη κυρία Προκοπίου, να είχε βρει νωρίτερα τον δρόμο που θα την οδηγούσε στο φως. Το μονοπάτι μακριά από τις πεποιθήσεις και τους φόβους που την κρατούσαν δέσμια τόσα χρόνια.

«Δεν κρυνώνεις εδώ πάνω;» ρώτησε με το γνωστό προστατευτικό ύφος του. Βλέπεις, την περνούσε επτά ολόκληρα χρόνια και για αυτόν ήταν πάντα η μικρή του.

«Να κρυνώσω αυγουστιάτικα, με τριάντα βαθμούς; Σοβαρολογείς; Βασικά σκεφτόμουν τον γάμο μας. Σε δύο εβδομάδες τα ψέματα τελειώνουν, αγαπητέ μου. Θα είμαι και με τη βούλα η κυρία Μανιάτη».

«Είσαι ήδη, μωρό μου, και μάλλον δεν το έχεις κατα-

λάβει. Από εκείνο το βράδυ που είπες το ναι, είσαι η κυρία Λήδα Μανιάτη, ή αλλιώς, μικρή μου, είσαι η γυναίκα της ζωής μου».

Το γέλιο της ακούστηκε εκκωφαντικό στη βουβή καλοκαιρινή βραδιά. Τα μάτια της, καρφωμένα στα δικά του, λαμπύριζαν σε μια απόπειρα να αντικατοπτρίσουν όλα αυτά που αισθανόταν για εκείνον. Ήταν αδύνατον όμως γιατί ήταν τόσο πολλά.

Στιγμιαία θυμήθηκε το βράδυ που της πρότεινε να γίνει γυναίκα του. Τα είχε όλα εκείνη η βραδιά· ξαστεριά, φεγγάρι, κυρίως όμως πολύ έρωτα. Εκείνη πάντως ήταν στον κόσμο της. Όχι μόνο δεν υποπευτήκε το παραμικρό, αλλά παραλίγο να καταστρέψει και το ρομαντικό του σχέδιο.

Ξεθεωμένη από μια δύσκολη ημέρα στο γραφείο, ήθελε μόνο να οριζοντιωθεί στο κρεβάτι της, όταν εκείνος της ζήτησε να βγουν για φαγητό. Ήταν Πέμπτη, και παρόλο που προσπάθησε σθεναρά να αποφύγει την έξοδο με πρόφαση το πρωινό ξύπνημα της επομένης αλλά και την κούρασή της, ο Ορέστης ήταν ανυποχώρητος.

Με μισή καρδιά σηκώθηκε από τον καναπέ, ντύθηκε και τον περίμενε να έρθει. Ίσως είχε ανάγκη να τη δει και να της μιλήσει. Άλλωστε δεν ήταν πολλές οι φορές που επέμενε τόσο πολύ για να βγουν. Ήταν σπιτόγατος κι αυτός όπως και εκείνη.

Ο Ορέστης είχε κάνει κράτηση στο *Island*. Όταν το άκουσε, σκεπτόμενη τη διαδρομή και τις στροφές της παραλιακής, της φάνηκε προκαταβολικά βουνό. Δε μίλησε όμως για να μην ξεκινήσει άθελά της καβγά. Αφού παρήγ-

γειλαν κρασί και είπαν τα νέα τους, εκείνος άρχισε έναν απολογισμό της σχέσης τους. Έναν απολογισμό διανθισμένο από ερωτόλογα. Πριν καλά καλά καταλάβει τι είχε συμβεί, έβγαλε ένα κουτάκι από την τσέπη του και της ζήτησε να γίνει γυναίκα του.

Το μονόπετρο με το ειδικά κατεργασμένο διαμάντι δύο καρατίων τής έκοψε την ανάσα. Ακόμα κι αν είχε πάει μαζί του για να το διαλέξει, θα είχε επιλέξει κάτι λιγότερο εντυπωσιακό.

Η Λήδα δεν απάντησε αμέσως στην πρότασή του. Ξέσπασε σε δάκρυα χαράς και συγκίνησης ανακατεμένα με το άρωμα της θάλασσας. Εκείνη η βραδιά σφράγισε την καρδιά της. Ακόμα και τώρα που τον είχε μπροστά της, σχεδόν έναν χρόνο μετά, τα συναισθήματα ήταν νωπά.

Ο Ορέστης Μανιάτης, στα σαράντα ένα του, ήταν ένας ώριμος άντρας με την εμπειρία αποτυπωμένη στις λεπτές ρυτίδες γύρω από τα μάτια του. Αν και δε γυμναζόταν συχνά, έδινε την εντύπωση του αθλητικού και ρωμαλέου τύπου. Σε αυτό σίγουρα βοηθούσε η κατασκευή του σώματός του. Ήταν ψηλός, με ύψος ένα και ενενήντα δύο, και ανοιχτές πλάτες από το κολύμπι που τόσο λάτρευε. Τα κοντοκουρεμένα καστανά μαλλιά του του χάριζαν μερικά χρόνια και τα ελαφρώς σχιστά λαδιά μάτια του ήταν ένα από τα πρώτα πράγματα που πρόσεξε όταν τον πρωτοείδε. Αυτό όμως που τη μάγεψε κυριολεκτικά ήταν η προσωπικότητά του. Δυναμικός και ταυτόχρονα τρυφερός, τόσο διαφορετικός από όποιον είχε γνωρίσει μέχρι τότε.

Αυτός ο άντρας ήταν τα πάντα για εκείνη· η σωτηρία της ψυχής της, η απάντηση στις προσευχές της, η κολυμπήθρα

όπου ξέπλυνε όλες τις αμαρτίες και την έκανε να ξεχάσει τα στραβοπατήματα του χθες. Της άρεσε να παρατηρεί τον κόσμο μέσα από τα μάτια του και να ξεχνιέται για ώρες στην αγκαλιά που σχημάτιζαν τα στιβαρά του χέρια.

Η Λήδα σηκώθηκε αποφασιστικά από την μαμμού πολυθρόνα όπου είχε βυθιστεί στις σκέψεις της, πήγε κοντά του και του ψιθύρισε με μια χροιά ηδονική: «Αγκαλιασέ με, Ορέστη».

Εκείνος δεν έχασε λεπτό. Την έκλεισε στην αγκαλιά του και άρχισε να τη φιλάει παθιασμένα. Της έβγαλε τη μικροσκοπική σατέν ρόμπα και εξερεύνησε κάθε γωνιά του κορμιού της που φλεγόταν από επιθυμία.

Ο έρωτάς τους ήταν φωτιά. Κάθε φορά που τον ένιωθε μέσα της, αισθανόταν γεμάτη. Σαν να υπήρχε μόνο για εκείνον. Σαν να ήταν ένα μουσικό όργανο που περίμενε να αφηθεί στα χέρια του.

Έτσι όπως βρισκόταν από πάνω του, έφτασε γρήγορα στην κορύφωση. Τα βογκητά της μέχρι τη στιγμή της ολοκλήρωσης έμοιαζαν με μουσική από ραδιόφωνο που κάποιος είχε ξεχάσει ανοιχτό. Το τελευταίο βέβαια που την ενδιέφερε ήταν ποιος μπορεί να την άκουγε.

Η Λήδα και ο Ορέστης έμειναν αγκαλιασμένοι για ώρα. Δεν ήθελαν να απομακρυνθούν από την ηδονή που μόλις είχαν μοιραστεί. Το ελάχιστο φως στη βεράντα ερχόταν από τον ουρανό και το ολόγιομο φεγγάρι. Ήταν όμως αρκετό για να φωτίσει την καλοκαιρινή νύχτα.

Τελικά, με μια φωνή που ακούστηκε ίσα ίσα, εκείνη έσπασε πρώτη τη σιωπή. «Είμαστε ενάμιση χρόνο μαζί και όμως μου φαίνεται σαν μια ολόκληρη ζωή».

«Δηλαδή, για να καταλάβω. Από τώρα με βαρέθηκες, κυρία μου;» απάντησε αυτός δήθεν θυμωμένος.

«Δεν εννοούσα αυτό, εξυπνάκια».

«Έλα, μικρή μου, σε πειράζω», είπε και της χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά.

«Να... νιώθω τόσο κοντά σου. Δες και ήταν γραφτό μου να σε γνωρίσω. Ίσως σου ακουστεί υπερβολικό, αλλά η ζωή μου πριν από εσένα φαντάζει πλέον σαν μια μακρινή ανάμνηση που διαδραματιζόταν σε ένα παράλληλο σύμπαν και όχι σε αυτό που είμαστε τώρα μαζί. Σαν να ήταν χαμένος χρόνος που έπρεπε να περάσει για να φτάσω στο σήμερα».

Ήταν πολλά αυτά που ήθελε να αφήσει πίσω της η Λήδα. Είχε ζήσει και καλές στιγμές πριν τον συναντήσει αλλά σίγουρα, αν τις έβαζε σε μια ζυγαριά με τις δύσκολες, εκείνη θα έγερνε σε όσα την είχαν σημαδέψει.

«Κυρία Μανιάτη, ξέρω ότι είμαι καλός εραστής, δε φανταζόμουν όμως ποτέ ότι θα σας κάνω να φιλοσοφείτε τόσο βαθυστόχαστα βραδιάτικα. Εκτός κι αν σας έχει επηρεάσει η πανσέληνος και το κρασάκι που, απ' ό,τι βλέπω, έχετε αδειάσει κι έχετε όρεξη για εξομολογήσεις».

Δεν είχε κι άδικο. Το μπουκάλι με το λευκό κρασί «Τέσσερις Λίμνες» που είχε μπροστά της ήταν μισοάδειο και αυτή ήταν η μόνη υπεύθυνη. Θα έλεγε ψέματα αν δεν παραδεχόταν ότι το τελευταίο μισάωρο την είχε χτυπήσει κατακέφαλα.

«Τι να σου πω τώρα; Εγώ φταίω που σου ανοίγω την καρδιά μου», είπε και πήρε το ύφος της παρεξηγημένης.

Πόσο της άρεσε να την πειράζει. Την έκανε συχνά να γελάει και το λάτρευε. Ακόμα και τα ανέκδοτά του, που

αντικειμενικά ήταν αποτυχημένα και κρύα, τα έλεγε με τρόπο που εκείνη, αν και αρχικά τα αποδοκίμαζε, στο τέλος ξεκαρδιζόταν.

«Μη μου πεις τίποτα. Προτείνω να πάμε για ύπνο. Αύριο έχεις την τελευταία πρόβα νυφικού και φαντάζομαι ότι δε θα ήθελες να δείχνεις σαν μπαγιάτικο μύδι μπροστά στο κοινό σου».

Η αλήθεια είναι ότι η αυριανή μέρα ήταν σπουδαία για εκείνη. Το ραντεβού στον οίκο της Σήλιας Κριθαριώτη θα έλεγε κανείς ότι είχε εορταστικό χαρακτήρα, αφού θα έμπαιναν οι τελευταίες πινελιές για τη μεγάλη βραδιά.

Στην πρόβα τζενεράλε δε θα έδιναν το «παρών» μόνο η μητέρα και η αδελφή της αλλά και οι φίλες της, που ανυπομονούσαν να την καμαρώσουν νυφούλα.

Η Λήδα διάλεξε το νυφικό της πολύ γρήγορα. Ποτέ δεν ήταν από τις γυναίκες που γυρνούσαν με τις ώρες στα μαγαζιά μέχρι να αποφασίσουν τι θέλουν. Το αντίθετο. Αφού έκανε την έρευνά της στο Ίντερνετ, της πήρε μόλις μισή ώρα για να το επιλέξει. Η Σήλια Κριθαριώτη ήταν γνωστή για τη λεπτοδουλεμένη δαντέλα που χρησιμοποιούσε στις δημιουργίες της κι εκεί ήταν που βρήκε το νυφικό των ονείρων της.

Δε ράβονται τυχαία εδώ όλες οι νύφες της υψηλής κοινωνίας, σκέφτηκε όταν μπήκε στο ατελιέ της στην Πλάκα. Η τιμή βέβαια ήταν λίγο τσιμπημένη, αλλά αυτό δεν τη σταμάτησε. Ο Ορέστης που θα πλήρωνε το νυφικό ήταν ανένδοτος όταν εκείνη εξέφρασε κάποιες επιφυλάξεις.

Αν μπορούσε να το περιγράψει με τρεις λέξεις, αυτές σίγουρα θα ήταν: λιτό, κομψό και απέριττο.

Ειδικά για την αυριανή περίπτωση, η μαμά της είχε παραγγείλει γλυκά και σαμπάνια και η αδελφή της είχε αναλάβει να φέρει λουλούδια και φωτογραφική μηχανή.

Ναι, η τριαντατετράχρονη Λήδα σε λίγες μέρες θα ανέβαινε τα σκαλιά της εκκλησίας. Ακόμα και η ίδια δεν μπορούσε να το πιστέψει. Για χρόνια ολόκληρα είχε πειστεί ότι θα έμενε στο ράφι.

Το ερωτευμένο ζευγάρι ξάπλωσε αγκαλιασμένο και τα κορμιά τους κούμπωσαν σαν δυο κομμάτια παζλ προορισμένα να είναι μαζί. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα άκουσε την ανάσα του να βαραίνει και τελικά το ροχαλητό του, που πια είχε συνηθίσει και δεν την ενοχλούσε. Εκείνη προτίμησε να χαθεί στις σκέψεις της. Άρχισε με το ιβουάρ μαζί νυφικό και τον γάμο τους, που με τόση όρεξη διοργάνωνε τους τελευταίους μήνες, αλλά λίγο πριν παραδοθεί στην αγκαλιά του Μορφέα, ταξίδεψε και πάλι μέχρι το χωριό της, τη Σπηλιά.

Ακόμα και τώρα, που είχε καβατζάρει για τα καλά τα πρώτα «-άντα» και ήταν έτοιμη να μοιραστεί τη ζωή της με τον άνθρωπο που την έκανε να ξαναβρεί το χαμόγελό της, το χωριό ήταν ο αγαπημένος προορισμός της. Μήπως τελικά δεν είχε απαλλαγεί εντελώς από τα απομεινάρια του παρελθόντος που τη στοίχειωναν; Ή μήπως ο καταγιριστικός και απόλυτος έρωτας που ένιωθε για τον Ορέστη ήταν απλώς η δική της απόπειρα να σφετεριστεί το απόλυτο; Μια δεύτερη ευκαιρία για ζωή που δεν έπρεπε να πάει χαμένη.

Στα δεκαέξι της η Λήδα είναι ένα αγοροκόριτσο γεμάτο ανα-σφάλειες, που μεγαλώνει κάτω από την ασφυκτική αγάπη της μάνας της και την αδιαφορία του εργασιομανούς πατέρα της.

Το πρώτο ερωτικό σκίρτημα που θα νιώσει θα είναι και μοιραίο. Ο Αλέξανδρος –άλλοτε συνειδητά και άλλοτε ασυνείδητα– θα είναι εκείνος που θα καθορίσει την υπόλοιπη ζωή της. Το βλέμμα του την ανεβάζει στον παράδεισο και ταυτόχρονα την παρασύρει στην καταστροφή. Ωσπου ένα καλοκαίρι, η αθωότητά της θα χαθεί στην ακροθαλασσιά της Σπηλιάς και μαζί της η Λήδα θα προσπαθήσει να θάψει κάτω από την υγρή άμμο κι ένα μεγάλο μυστικό.

Στα χρόνια που θα ακολουθήσουν, δε θα σταματήσει ούτε στιγμή να αναζητά το φως. Ακόμα και όταν ο θάνατος θα χτυπήσει την πόρτα της, εκείνη θα ψάχνει με αγωνία μια έξοδο κινδύνου και μια δεύτερη ευκαιρία.

Ποιος θα είναι τελικά εκείνος που θα της την προσφέρει; Ποιος θα είναι ο πρίγκιπας που με το άλογό του θα την οδηγήσει στη λύτρωση;

Ένα ερωτικό μυθιστόρημα για όλα εκείνα τα ανεκπλήρωτα «θέλω» που δε μας αφήνουν να ζήσουμε· μια ιστορία για όσους περνούν μια ζωή ψάχνοντας το φως μέσα στο σκοτάδι, ενώ το μόνο που πρέπει να κάνουν είναι να κοιτάζουν μέσα τους.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN 978-618-01-0743-2

9 786180 107432

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 15167

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η